

... Недей ме ти съ презрение отблъсва,
 Че майсторъ съмъ, а страдамъ отъ съмнение —
 и гениятъ роденъ презъ робски дни
 на дава на крила си той цѣна...

..... Съмнѣвамъ се, защото на теглото
 народно съмъ горчилото изпиталъ
 многожди... И когато слънце грѣй —
 все мисля си, че буря ще извий....

О, Боже мой, недей ме ти оставя...

Народа ми недей го Ти забравя...

Дѣсницата ми въ съмнение крепи.

Къмъ свѣтла цѣль напредъ ме ти води!

(Спира се веднага) — смутенъ отъ нова мисль)

Що върша азъ!... Жамията, когато
 Издигна тукъ — не давамъ ли орже
 на тези, ще подтискатъ цѣль народъ!

На ли сж тѣ народни врагове!

Когато азъ жамията издигна

и съ паметникъ, отъ времето по-силенъ,
 увѣковеча име и дѣла

на мощния, великъ султанъ Селимъ —

не правя ли, къмъ тежкитѣ окови,

съ които е България скована

другъ прѣстенъ якъ! На всенароденъ врагъ
 не служи ли и ставамъ азъ прагъ тѣй
 на вражи гнетъ, на черна тирания!

(сломенъ, сѣда и си хваща главата)

Но инъкъ какъ бихъ свята цѣль постигналъ,
 Черковенъ храмъ да вдигна въ роденъ край!..

(Дошла му смѣла мисль — скача)

Най сетне нека майсторския ми даръ

орждие на вражи пожеланя

да стане днесъ!... Да може да се боримъ
 съ полумесеца — намъ ни е нуженъ кръсть
 открито вдигнатъ надъ черковенъ храмъ!

(Впива въ далечени погледи)

V.

Влиза Исуфъ.

Исуфъ. Явявамъ се, мой майсторе, да кажа,
 че съмъ избранъ на тебе да прислужвамъ.